

Finns Fascinerende Fritidsinteresse

Luft: Når weekenden og vejret er til det, glemmer Finn Mielec alt om dødsbosager ved Skattecenter Struer og kaster sig ud som svæveflyver - med eller uden motor - fra Herning Svæveflyveklub. Dansk Told & Skat fik lov til at komme med på en fascinerende tur.

Jeg glider ned i det lave, smalle sæde. Finn hjælper med selen, og snart sidder jeg fikseret med den ekstra styrepind mellem benene. Den skal jeg nu nok vide at holde fingrene fra! Skoene holder sig også i sikker afstand af de styrepedaler, der er placeret, hvor pedalerne ville have været, hvis det havde været en bil. Godt jeg ikke er to meter høj, for så havde knæene været foldet sammen et sted foran min hage.

Nu er der ingen vej tilbage. Finn har sat sig i sædet ved siden af mig. Gennemført den obligatoriske test af alle instrumenter - alt virker som det skal. Toppen er lukket - og gør med solens hjælp den lille kabine til en sauna. Hovedtelefonen med mikrofon er på - og al kommunikation med Finn går nu gennem den.

Med et beskedent ryk starter det lille motorsvævefly sin tur ud til den græsklædte startbane. Snart vil der være få millimeter kulfiber og 500 meter luft mellem jorden og mig.

foreslog, at jeg skulle med ham på en flyvetur. Selvom Finn til daglig er specialkonsulent med dødsbobebskatning som arbejdsopgave ved Skattecenter Struer - men med en baggrund ved Amtsskatteinspektoratet og Told- og Skatteregionen i Herning samt ved Samsø Kommune - flyver han nemlig i sin fritid. Svævefly - men også svævefly med motor.

Jeg fik hurtigt sagt ja - måske inden jeg havde nået at tænke helt igennem, hvad det egentlig var, jeg havde sagt ja til. Men nogle dage efter lå der en mail fra Finn - og planlægningen af turen var allerede godt igang.

Hovedtelefonen hører jeg, at Oscar - Yankee - X-ray - Zulu - Delta får tilladelse til at starte. Finn lader med det samme OY-XZD rulle de sidste meter hen til startpositionen.

Så er det nu. Suget i maven tager til. Propellen, der sidder kun godt en meter foran mit ansigt, begynder at dreje rundt. Maskinen bevæger sig hurtigt hen over det lave græs - og i løbet af få sekunder slipper den jorden.

Fornemmelsen af, at kroppen forsøger at stritte imod og vende tilbage til den sikre jord, er der ganske kort. Maskinen vipper lidt fra side til side - som om de lange vinger lige skal bevise, at de godt kan bære. Trykket for ørerne tager til - men holder hurtigt op, for det varer forbløffende kort tid, før maskinen er oppe i de 1.500 fod over jorden, som

er den højde, vi skal flyve i.

Nu er jeg oppe - og så kan jeg jo lige så godt vænne mig til at nyde det.

Finn har i 12 år været medlem Herning Svæveflyveklub. Med 101 aktive medlemmer en af landets største klubber med flest fly til rådighed - og når de selv skal sige det med jysk beskedenhed nok heller ikke den ringeste.

Næstformand Peer Bak fortæller, at den har eksisteret siden 1945 - og tilføjer ikke uden stolthed, at man i dag bl.a. har en danmarksmester i klubben.

Man råder over nogle gode klubfaciliteter - bl.a. et klubhus en stor udendørs grill, som ofte tændes op i weekenderne, når der vejr til det.

“Det sociale er en væsentlig del”, fortæller Peer Bak og understreger, at alt - undtagen rengøring i klubhuset - foregår som frivilligt arbejde.

“Det med løn kender vi ikke her”, tilføjer Peer Bak - og Finn supplerer med, at klubbens medlemmer stort set har lavet alt på pladsen selv. Om det så er den ombyggede lastbil med spil, som trækker svæveflyverne op, så er den hjemmekonstrueret.

Finn peger også på det sociale liv i og omkring klubben som en meget væsentlig faktor. For mange af medlemmerne fylder klubben da også meget i fritiden - og en del af dem har en campingvogn eller en hytte på en plads ved klubben, hvor de tilbringer de fleste weekender.

“Anna Kirstine og jeg er herude hver 14 dag - mindst”, fortæller Finn - og parret har to hytter på pladsen. En til ophold - og en til overnatning. Selvom Anna Kirstine ikke selv flyver - men kun ind i mellem er med som passager hos Finn - så nyder hun også livet i og omkring klubben.

“De er hyggeligt. De er meget positive - og

utroligt åbne og imødekomende mennesker”, siger hun.

Mærker fascinationen stige. Den har været der siden jeg første gang var oppe i et rutefly og kunne kigge ud på skyerne og den lille jord langt dernede. Men dette er noget helt andet.

Med et helt andet udsyn ligger jorden bogstavelig talt for mine fødder. Marker. Gårde. Huse. Biler. Ikke som bittesmå LEGO-klodser, som var det fra et af de højtgående rutefly. Mere som Duplo-klodser, man næsten kan tage at føle på.

En kirke med flaget hejst - lørdag eftermiddag, så der er nok bryllup. Skove. Veje - nogle så lige, at linealens streg uden problemer er blevet omsat i landskabet, mens andre bugter sig blødt gennem det flade vestjyske landskab. Åer, der naturligt snor sig gennem en bræmme af udyrket land. Byer med monotone parcel- og industrikvarterer, der langsomt men sikkert har fordøjet mere og mere af det omgivende agerland.

Det er Danmark - og det er fascinerende!

Det er også fascinationen, der driver Finn. At ligge deroppe - og især i svæveflyene helt og holdent at være overgivet til naturkræfterne.

“Du kan ligge deroppe i fem timer - kun takket være naturkræfterne. Ligge og “snakke” med musvåger. Det er spændende”, siger Finn - og tilføjer, at han en gang var “på tur” sammen med tre musvåger.

Men det er også fascinationen ved at se det hele i fugleperspektiv - og den frihed, man oplever, når man ligger deroppe helt alene. Den ro, der er ved det.

“Den dag man går solo, det er enhver pilots drøm. Den dag kan man bare synge”, fortæller Finn med et overbevisende grin.

Finn indrømmer da, at der også har været oplevelser, der næsten var “overfascinerende”

“

Den dag man går solo, det er enhver pilots drøm. Den dag kan man bare synge.

”

OY-XZD klar til turen.

Finn tjekker at alt er, som det skal være.

Så er vi snart i luften.

Fotos: Ole Pedersen

“

Hvis der sker ulykker, er det altid menneskelige fejl – nogen der glemmer et eller andet. Det er også derfor, det her gælder om at lave tjek på det hele.

”

- som han kalder det. Da han f.eks. fløj ind i kanten af en tordensky. Men det er igen overgivelsen til naturkræfterne, som man er helt afhængig af.

“Man skal kunne læse vejret”, siger Finn.

Lufthuller. Det er næsten som rutchebanen i Tivoli. Når flyet i et pludseligt ryk taber lidt højde og ryster lidt – næsten som ryger det ned i et hul. Finn fortæller, at når der er termik – de opadgående, varme luftstrømme, der gør, at svævefly uden motor kan holde sig i luften i flere timer – så er der også det modsatte. Kolde luftstrømme, der går mod jorden – og trækker flyet med et lille stykke ad vejen, inden der ved motorens hjælp bliver rettet op på højden igen.

Det mærkes meget mere end i et af de store rutefly. På motorsvæveflyet er vingerne forholds-mæssigt meget længere end på et “normalt” fly. Så lange, at flyet kan flyves – og lande – som en svæveflyver helt uden motorhjælp.

Meget betryggende, når man ved, at der kun er én motor i det lille fly, og den – trods hyppige tests – som alt andet teknik pludselig kan sættes ud.

Der er tre ting, der er vigtige i Herning Svæveflyveklub. Sikkerhed, sikkerhed og sikkerhed!

“Det giver tryghed”, understøtter Finn – og Anna Kirstine tilslutter sig med et nik.

Flyene bliver tjekket og kontrolleret efter alle kunstens regler – bl.a. skildt ad og samlet igen hver vinter – og klubbens interne sikkerhedsregler er på flere områder skrappe end de krav, der er i lovgivningen. Alle svæveflyvere skal f.eks. have en faldskærm på, når de er oppe – hvis der skulle ske noget uforudset.

“Hvis der sker ulykker, er det altid menneskelige fejl – nogen der glemmer et eller andet. Det er også derfor, det her gælder om at lave tjek på det hele”, understreger Finn.

Det er 12 år siden, han fik tanken, at han ville lære svæveflyvning. Uddannelsen foregår i klubben. Både den teoretiske del, som bl.a. omfatter meteorologi, aerodynamik og sikkerhed – og den praktiske del, hvor klubbens uddannede instruktører er med på flyvningerne, indtil man få lov selv.

Selvom man har fået sit svæveflyvecertifikat, må man ikke sætte sig bag styrepinden i et hvilket som helst svævefly. Man skal omskoles til enkelt model for at få lov til at flyve det, og Finn er i dag omskolet til i alt ni forskellige modeller.

Kursen er sat mod vest. Det er Finns plan at flyve Kud mod Ringkøbing – og så en lille tur langs vestkysten. Men jo længere vi når mod vest, jo tættere bliver skyerne og jo mere diset bliver det i horisonten.

Før Ringkøbing ændrer Finn derfor kurs. Drejer flyet mod højre. Den lille skærm med flyets navigationssystem viser, at vi nu er på vej mod Struer. Passerer udkanten af Holstebro – inden Struer efter få minutter viser sig forude.

OY-XZD har direkte kurs mod Skattecenter Struers bygning. Kredser nogle gange over den ombyggede, grå industribygning, så jeg kan tage et billede ud af den lille åbne rude i flyet.

Fortsætter ud over Venø i Limfjorden, hvor Finn endnu en gang drejer til højre og igen lader flyet tage retning mod Herning Flyveplads i Skinderholm mellem Herning og Sunds.

Før fire år siden, da klubben havde anskaffet Super Dimona motorsvæveflyet, valgte Finn at blive omskolet til også at kunne flyve det.

Instruktøren, der lærte ham at flyve med motor, var Per Kragssø. Ham kendte Finn naturligvis allerede fra klubben – men også fra Pers arbejde ved skatteforvaltningen i Holstebro.

Så er der udsyn.

Skattecenter Struer – lidt fra oven.

Limfjorden med Venø – vand er også fascinerende fra luften.